

Patrícia Font: "Sovint se'ns oblida que al món de la creació, com ara el teatre, hi ha jerarquies i classisme"

'Plagio' (Ed. Barrett), la segona novel·la de l'escriptora gracienc, és un "esbojarrat" text d'autoficció que reflexiona sobre l'èxit i el fracàs

Silvia Manzanera

La segona novel·la de la periodista i escriptora gracienc Patrícia Font explica les peripecies de Germán García, un autor desesperat perquè no aconsegueix ser aquell dramaturg famós i reconegut que voldria ser. La trama inclou també una segona història paral·lela encapçalada per Patrícia Montesianna i una "tal" Patrícia Font. L'obra, que va rebre el 2019 una beca Montserrat Roig de l'Ajuntament de Barcelona, s'emmarca en el gènere de l'autoficció i és, fins ara, la més "esbojarrada" d'una autora que ha volgut reflexionar sobre l'èxit i el fracàs, sobretot, en el món de la creació que ella coneix tant bé de la seva antiga feina a la Sala Beckett de Gràcia. Dijous 25 de maig a les 18.30h el presenta a la llibreria Nollegiu d'El Clot, (València, 588).

Per què has volgut posar tant de tu a 'Plagio'?

Volia parlar de l'èxit i del fracàs, de les coses que t'han anat bé i de les que t'han anat malament. Faig servir el protagonista, Germán García, i també m'hi poso jo, tot i que no sóc ningú, però això em serveix per muntar una trama esbojarrada, amb més jocs. M'interessava molt més una estructura de ficció clàssica.

Vols trencar aquest mite de l'èxit com a triomf personal?

En el món professional del teatre

Patrícia Font, en una fotografia promocional. Foto: David Campos

i de la creació esperes que et surtin bé les coses, i això vol dir que et coneguim, assolir un reconeixement públic. Però sovint ens oblidem que també són empreses, amb relacions laborals, jerarquies i classes socials. Volia aprofitar el meu coneixement i testimoni del món del teatre per reflectir tot això.

Has rebut cap resposta?

De moment no, però ja m'agradaria. Espero que s'ho llegeixin perquè vull saber què en pensen.

La il·lustració de portada és de l'artista María Cañas, que té una història que no podria quadrar millor amb el tema de la novel·la...

Va ser idea de l'editorial. A ella li van acusar de plagi per una proposta que va fer per al Festival de Cinema Europeu de Sevilla, tot i que en cap moment va dir que aquella imatge fos d'ella. Cañas s'emmarca en la corrent estètica de l'apropiació. Podríem reflexionar sobre si l'art és patrimoni de tots. Perquè arribar a ser artista famós depèn d'on neixis o dels teus cognoms.

Projectes en marxa?

Un projecte literari en residència a la Fabra i Coats sobre la descendència i l'ascendència. És no ficció i estic ara en la fase de les entrevistes als testimonis. ●

llibres

'Ciudadà Canalda', l'enlluernadora novel·la d'Isidre Grau

Mercè Bagaria

'Ciudadà Canalda' (editorial Trípod) és la divuitena novel·la d'Isidre Grau, una obra que atrapa per la força dels personatges, pels espais i per la indagació de la veritat. Sobre Ciudadà Canalda l'autor i l'editora Pilar Blasco conversaran el dia 25 de maig, a la Sala Sagarra de l'Ateneu Barcelonès.

Isidre Grau plasma en aquesta novel·la la vida d'un home de caràcter ferm, amb un propòsit concret: ser constructor, ric, poderós i tenir influència en la societat. Romà Canalda va aconseguir tot allò que es proposa. L'èxit, però, sempre té un preu que cal pagar. Per descobrir-nos com és de debò aquest personatge, trobem Eloi Boada, el periodista que rep, per part de la família Canalda, l'encàrrec d'escriure una biografia del patriarca com a regal pel seu setantè aniversari.

Del 15 d'abril al 19 de juny de 2010, els dos protagonistes es veuen amb certa assiduitat a la mansió del turó Verd, la casa on en Romà viu reclòs d'ençà de l'accident que el va deixar amb la mobilitat reduïda. Dels diàlegs entre el dos homes, dels divuit CD que grava en Romà amb records del passat i amb el testimoni d'altres persones, retalls de diari i cartes personals, l'Eloi Boada obté la informació necessària per escriure no pas la biografia encarregada sinó la història real del carismàtic Ciudadà Canalda, una història de llums i d'ombres que no està exempta de patiment.

El record d'un altre poderós magnat, el mític Ciudadà Kane, pul·lula entre les pàgines de la novel·la. Ambdós tenen un origen humil i l'ambició com a motor. Ambdós se senten sols al final de les seves vides. Potser se n'han sentit sempre, de sols. L'ambició porta en Romà Canalda a presentar-se a les eleccions municipals, les primeres democràtiques que hi va haver en aquest país, per ser l'alcalde de la seva ciutat. L'Eloi Boada té ben present com el va impressionar dalt de la tribuna mentre feia campanya, encara que el temps ho capgiri tot.

Els records de Canalda ens porten a Peguera, el lloc on va néixer i créixer, un poble miner ja abandonat. "Som hereus del paisatge físic i del paisatge humà on ens hem criat", assegura Isidre Grau. Ja adult, Canalda s'instal·la a Montcerdà, una població fictícia, en el moment àlgid de la construcció de noves barriades i de polígons industrials, que bé podria tractar-se de Cerdanyola, la ciutat de l'autor, o de qualsevol ciutat de la perifèria de Barcelona. I a Montcerdà viurà una ascensió imparabile com a empresari. El poder fa la felicitat? Isidre Grau reflexiona sobre el tema i deixa que el lector descobreixi la resposta. ●

La vida breu [lavidabreu.blogspot.com]

triasperbarcelona.cat
#TriasperBCN

**FEM-HO
PER
BCN
TRIAS
PER BARCELONA**